

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Confédération paysanne przeciwko Ministre de l'alimentation, de l'agriculture et de la pêche

(Sprawa C-298/12) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — System płatności jednolitych — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Obliczanie wysokości uprawnień do płatności — Określenie kwoty referencyjnej — Okres referencyjny — Artykuł 40 ust. 1, 2 i 5 — Wyjątkowe okoliczności — Rolnicy podlegający zobowiązaniom rolnośrodowiskowym stosownie do rozporządzenia (EWG) nr 2078/92 i rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 — Ustalenie prawa do rewaloryzacji kwoty referencyjnej — Zasada uzasadnionych oczekiwań — Równość traktowania między rolnikami)

(2013/C 344/54)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confédération paysanne

Strona pozwana: Ministre de l'alimentation, de l'agriculture et de la pêche

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia art. 40 ust. 1, 2 i 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1) — Wsparcie dochodowe dla rolników — System płatności jednolitych — Określenie kwoty referencyjnej — Okres referencyjny — Wpływ zobowiązań rolnośrodowiskowych — Ustalenie prawa do rewaloryzacji opartego nie na zmniejszeniu produkcji, lecz na kwocie wsparcia otrzymanej w trakcie okresu referencyjnego — Data graniczna uwzględniania zobowiązań rolnośrodowiskowych — Równe traktowanie rolników

Sentencja

1) Artykuł 40 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i

(WE) nr 2529/2001, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1009/2008 z dnia 9 października 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że każdy rolnik z uwagi na sam fakt podlegania w trakcie okresu referencyjnego zobowiązaniom rolnośrodowiskowym na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2078/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymogami ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich i rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) i zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2223/2004 z dnia 22 grudnia 2004 r., jest upoważniony do żądania, aby jego kwota referencyjna została obliczona na podstawie roku albo lat kalendarzowych okresu referencyjnego nieobjętych obowiązaniem takich zobowiązań.

2) Artykuł 40 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 1782/2003, zmieniony rozporządzeniem nr 1009/2008, należy interpretować w ten sposób, że każdy rolnik z uwagi na sam fakt podlegania w trakcie okresu 1997–2002 zobowiązaniom rolnośrodowiskowym na podstawie rozporządzeń nr 2078/92 i 1257/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 2223/2004, jest upoważniony do żądania, aby jego kwota referencyjna została obliczona na podstawie obiektywnych kryteriów i w taki sposób, aby zagwarantować równość traktowania między rolnikami oraz aby uniknąć zakłóceń rynku i konkurencji, czego zbadanie należy już do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken — Niemcy) — Spedition Welter GmbH przeciwko Avanssur SA

(Sprawa C-306/12) ⁽¹⁾

(Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowanie obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności — Dyrektywa 2009/103/WE — Artykuł 21 ust. 5 — Przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń — Pełnomocnictwo upoważniające do odbioru doręczeń pism sądowych — Uregulowanie krajowe uzależniające ważność tego doręczenia od wyraźnego pełnomocnictwa do jego odbioru — Zgodna wykładnia)

(2013/C 344/55)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Spedition Welter GmbH

Strona pozwana: Avanssur SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Saarbrücken — Wykładnia art. 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11) — Przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń — Doręczenie temu ostatniemu pozwu wniesionego przez poszkodowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń — Uregulowanie krajowe uzależniające skuteczność takiego doręczenia od wyraźnego udzielenia pełnomocnictwa do odbioru doręczeń — Bezpośrednia skuteczność wyżej wskazanego przepisu dyrektywy

Sentencja

- 1) Artykuł 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności powinien być interpretowany w ten sposób, że wśród wystarczających umocowań, jakimi powinien dysponować przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń, znajduje się upoważnienie tego przedstawiciela do skutecznego odbierania doręczeń sądowych koniecznych do wszczęcia postępowania o naprawę szkód wypadkowych przed właściwym sądem.
- 2) W okolicznościach takich jak okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, w których przepisy krajowe przejęły brzmienie przepisów art. 21 ust. 5 dyrektywy 2009/103, sąd odsyłający ma obowiązek, z uwzględnieniem całego prawa krajowego i stosując metody wykładni uznane w tym prawie, dokonywać wykładni prawa krajowego w taki sposób, aby było ono zgodne z wykładnią nadaną tej dyrektywie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — postępowanie karne przeciwko Danielowi Lundbergowi

(Sprawa C-317/12) (¹)

(Transport drogowy — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Obowiązek używania tachografu — Odstępstwa dla niehandlowego przewozu rzeczy — Pojęcie — Przewóz rzeczy dokonywany przez osobę fizyczną w ramach jej aktywności jako amatorskiego kierowcy wyścigowego w rajdach samochodowych w czasie wolnym, częściowo finansowanej dotacjami osób trzecich)

(2013/C 344/56)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strona w głównym postępowaniu karnym

Daniel Lundberg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Svea Hovrätt — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370, s. 8) i art. 3 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102, s. 1) — Odstępstwo od obowiązku instalacji i używania tachografu w pojazdach o masie poniżej 7,5 tony — Niehandlowy przewóz rzeczy — Przewóz rzeczy dokonywany przez osobę fizyczną w ramach jej aktywności amatorskiego kierowcy wyścigowego w rajdach samochodowych w czasie wolnym, częściowo finansowanej przez sponsoring osób fizycznych lub przedsiębiorstw

Sentencja

Pojęcie „niehandlowego przewozu rzeczy” wymienione w art. 3 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono przewóz rzeczy dokonywany przez osobę fizyczną na własny rachunek i jedynie w ramach aktywności w czasie wolnym, jeżeli aktywność ta jest częściowo finansowana dotacjami osób trzecich a taki przewóz nie daje podstaw do wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep — Niderlandy) — F. van der Helder, D. Farrington przeciwko College voor zorgverzekeringen

(Sprawa C-321/12) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 28 ust. 2 lit. b) — Świadczenia z ubezpieczenia zdrowotnego — Osoby uprawnione do emerytur w kilku krajach członkowskich — Miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Udzielanie świadczeń rzeczowych w państwie miejsca zamieszkania — Ciężar świadczeń — Państwo członkowskie, którego „ustawodawstwo” emeryt lub rencista podlegał najdłużej — Pojęcie)

(2013/C 344/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep